

Adaptacja dziecka do nowej rzeczywistości przedszkolnej i szkolnej

Wychowanie przedszkolne jest bardzo istotnym ogniwem w procesie wychowania człowieka i stanowi pierwszy etap każdego systemu edukacji.

Przedszkola winny zapewnić opiekę, wychowanie i uczenie się w atmosferze akceptacji i bezpieczeństwa, tworzyć warunki umożliwiające



dziecku osiągnięcie „gotowości szkolnej”.

Trzeba pamiętać, że warunkiem wstępnym i niezbędnym do tego, aby dziecko mogło bez ograniczeń korzystać z oferty edukacyjnej jest jego przystosowanie do nowego środowiska. Tylko pełna adaptacja dziecka do nowych warunków pozwoli dziecku wykorzystać w pełni jego szanse rozwojowe. Bowią podstawą rozwoju każdego dziecka jest jego sfera emocjonalno - społeczna, a proces przystosowania jest zjawiskiem związanym z tą sferą.

W środowisku przedszkolnym nauczyciel jest pierwszą osobą, która nawiązuje kontakt z dzieckiem i zapewnia mu poczucie bezpieczeństwa. Nauczyciel musi zapewnić opiekę całej grupie, nie może zajmować się tylko jednym dzieckiem. Jest to dla maluchów sytuacja zupełnie nowa i niezmiernie trudna. Po rozstaniu z rodzicami dzieci tracą poczucie bezpieczeństwa, są

zależnione, odczuwają brak kontroli nad tym, co będzie się działo w przedszkolu. Silne napięcie wpływa niekorzystnie na ich procesy poznawcze, ale również zaburza proces przystosowania się dziecka do nowego środowiska. Najwięcej reakcji negatywnych wywołuje tzw. potrzeby dnia codziennego, tj. odżywianie, przebieranie się, odpoczynek poobiedni, załatwianie potrzeb fizjologicznych. Wszystkie te potrzeby są realizowane zupełnie inaczej niż w domu rodzinnym. Toteż niezmiernie istotny jest zakres umiejętności samoobsługowych posiadany przez dzieci przychodzące do przedszkola. Kolejnym problemem adaptacyjnym dotyczącym małe dzieci są relacje z rówieśnikami. Dzieci w tym wieku preferują kontakty z dorosłymi, bowiem są dopiero na początku drogi uspołeczniania się. Nie są w stanie dłużej współdziałać ze sobą, nawiązują krótkotrwałe kontakty werbalne i pozawerbalne. Z czasem jednak pod wpływem doświadczeń rozwijają się kontakty między dziećmi, rodzi się świadomość przynależności do grupy przedszkolnej zanim to jednak nastąpi dzieci przeżywają wiele frustracji. Dziecko musi zyskać również orientację w przestrzeni i przyswoić sobie wiele informacji organizacyjnych. Znalazło się przecież w nowych pomieszczeniach, w otoczeniu innych sprzętów i melodii niż w domu. Na dodatek z tych rzeczy korzystają wszystkie dzieci. Nawet z zabawek musi korzystać w określony sposób. Dziecko w przedszkolu i szkole musi nauczyć się nowej roli, musi podporządkować się nowym wymaganiom i przestrzegać reguł postępowania w grupie. Jest to przeżycie nie tylko dla dziecka, ale również dla całej rodziny. Nauczycielki starają się stworzyć takie warunki, aby proces ten odbywał się w miarę możliwości rozwojowych dziecka.

Nie ma gotowej, identycznej dla wszystkich recepty na złagodzenie problemów związanych z przystosowaniem dzieci do przedszkola. Należy poszukiwać takich rozwiązań, aby dziecko nie zatraciło swojej indywidualności a jednocześnie bezproblemowo wkraczało w nowy etap życia. Każdy człowiek nawet najmłodszy ma prawo do wyrażania swoich uczuć. Nie ma nic gorszego, jak uspokajanie malucha słowami „nie płacz”, kiedy on właśnie tylko tego chce. Dziecko samodzielne to dziecko dzielne i szczęśliwe! Zdane wyłącznie na pomoc innych, czuje się zagubione i bezradne. Kiedy zostawiacie je Państwo w grupie przedszkolnej, nie obiecujcie, że zaraz wrócicie. Najlepiej jest nigdy nie oszukiwać dziecka, gdyż raz zawiedzione zaufanie może negatywnie rzutować na wzajemne stosunki jeszcze po wielu latach. Informacja, że zabierzecie malucha zaraz po wyjściu z pracy jest prawdziwa i zupełnie wystarczająca. Protest dziecka zostawionego w obcym początkowo miejscu dobrze świadczy o jego rozwoju emocjonalnym. Pewność i spokój rodzica udzielają się dziecku, niepewność i strach o pociechę. Jeżeli zdecydowali się Państwo oddać nam pod opiekę swój największy skarb - zaufajcie nauczycielom.

Dobre rady:

- okazuj dziecku radość, ciesz się razem z nim, że idzie do przedszkola, szkoły;
- rano budź dziecko z uśmiechem na twarzy;
- pozwól mu zabrać z domu ulubioną przytulankę lub zabawkę;

- pomóż dziecku rozebrać się po przyjściu do przedszkola, a po południu ubrać. Nie wyręczaj go nawet wtedy, gdy czyni to niezdarnie;
- pożegnanie w szatni powinno być krótkie, uśmiech, buziak i pa pa;
- nie obiecuj dziecku, że odbierzesz je po obiedzie, skoro nie wiesz na pewno, że nie będziesz mógł tego uczynić;
- do sali możesz wejść tylko na chwileczkę, oszczędzisz żalu i smutku innym dzieciom;
- jeżeli rozstanie z mamą jest bardzo bolesne maluch powinien przez pierwsze dni przychodzić do przedszkola z tatą;
- witaj swoje dziecko z uśmiechem chwając je np.: Byłeś bardzo dzielny! Teraz możemy iść do domu;
- nie wypowiadaj się przy dziecku negatywnie w obecności dziecka na temat sytuacji dotyczącej pobytu w przedszkolu czy szkole;
- nie wymuszaj na dziecku, by po przyjściu do domu natychmiast opowiadało. Poczekaj, aż samo zacznie mówić;
- nie pytajcie, ile dziecko zjadło, ale z kim i w co się bawiło

Najważniejszy jest uśmiech na twarzach naszych milusińskich wracających z przedszkola i szkoły 😊